

Sygn. akt XI Ka 586/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz – Patyra – spr.

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 roku

sprawy R. N.

oskarżonego z art. 178 a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 18 marca 2013 r. sygn. akt II K 1027/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) karę pozbawienia wolności łagodzi do roku;
- 2) przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. M. – Kancelaria Adwokacka w K. 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu wykonaną w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt **XI Ka 586/13**

UZASADNIENIE

R. N.oskarżony został o to, że: w dniu 25 sierpnia 2012 roku w województwie (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości zachodzącym przy zawartości 1,7 promila alkoholu we krwi, kierował w ruchu lądowym samochodem marki V. (...)z założonymi tablicami rejestracyjnymi o wyróżniku (...)(...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku sygn. akt II K 732/10 z dnia 26 października 2010 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Kraśniku wyrokiem z dnia 18 marca 2013 roku oskarżonego R. N. uznał za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2012 roku w K., województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości zachodzącym przy zawartości 1,7 promila alkoholu we krwi, kierował w ruchu lądowym samochodem marki V. (...)z założonymi tablicami rejestracyjnymi o wyróżniku (...) (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku sygn. akt II K 732/10 z dnia 26 października 2010 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. i za to na mocy art. 178 a § 4 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat; na mocy art. 49 § 2 orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 600 (sześćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. L. M. kwotę 442,80 (czteryście czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu; na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 325 § 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów wyrażający się w przyjęciu, że nie istnieje pozytywna prognoza co do postępowania oskarżonego, nie występują szczególne okoliczności do warunkowego zawieszenia kary, jak też, że sytuacja rodzinna R. N. nie ma znaczenia dla wysokości orzeczonej kary, co w efekcie doprowadziło do rażąco surowego wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie znacznie łagodniejszej kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, choć nie z powodu przyczyn podniesionych w środku odwoławczym.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku błędów przepisów postępowania, a w ich następstwie błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowo ustalił stan faktyczny i słusznie uznał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Nie budzi również zastrzeżeń ocena prawna zachowania oskarżonego R. N..

Nie sposób jednak zgodzić się z wywodami skarżącego o poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy, prowadzących do konstatacji o braku pozytywnej prognozy na przyszłość pozwalającej na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Myli się obrońca wskazując, że od wydania wyroku w sprawie II K 732/10 oskarżony przestrzegał porządku prawnego, bowiem przeczą temu dane o karalności, z których wynika, iż oskarżony po uprawomocnieniu się wyroku wydanego w wymienionej wyżej sprawie był pięciokrotnie skazany w tym trzykrotnie za czyny z art. 244 kk (k 167-168). Natomiast fakt pomocy nie tylko finansowej świadczonej A. K. oraz obowiązek alimentacyjny wobec dziecka były doskonale znane oskarżonemu, a nie są to okoliczności mające wpływ na wymiar kary jak również kryteria warunkowego zawieszenia jej wykonania. Analiza akt sprawy nie potwierdza także okazania przez oskarżonego skruchy, wskazywanej przez obrońcę jako istotna okoliczność łagodząca (k 137-139, 22v-23). Natomiast przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie może decydować o pozytywnej prognozie na przyszłość.

Wobec tego, że zgodnie z art. 447 § 2 kpk apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, Sąd Okręgowy dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku stwierdził, że wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności razi swoją niewspółmierną surowością (art. 438 pkt 4 kpk).

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W ocenie Sądu Okręgowego karą nieprzekraczającą stopnia winy, uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu, a zarazem uwzględniającą cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa jest kara roku pozbawienia wolności.

Konsekwencją zmiany w zakresie kary było orzeczenie jednej opłaty za obie instancje zgodnie z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 636 kpk.